

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3133/2021
09.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у правној ствари АДО „Триглав осигурање“ са седиштем у Новом Београду, против АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Шинжар, адвокат из ... ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 2490/17 од 05.12.2018. године, исправљене решењем тог суда Гж 2490/17 од 18.01.2019. године, у седници одржаној 09.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 2490/17 од 05.12.2018. године, исправљене решењем тог суда Гж 2490/17 од 18.01.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 2490/17 од 05.12.2018. године, исправљене решењем тог суда Гж 2490/17 од 18.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 4116/14 од 26.10.2016. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу по основу неисплаћених премија осигурања исплати 89.923,90 динара, са законском затезном каматом за полису бр. .. почев од 01.11.2009. године обрачунате на износ од 88.924,40 динара и за полису бр. .. почев од 13.06.2010. године на износ од 999,50 динара, до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 34.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 2490/17 од 05.12.2018. године, исправљене решењем тог суда Гж 2490/17 од 18.01.2019. године, одбијена је као неоснован жалба туженог и првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно

дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за новим тумачењем права или уједначавањем судске праксе. Разлози на којима је заснована другостепена одлука о основаности тужбеног захтева у складу су са постојећом судском праксом нижестепених судова и ревизијског суда у примени и тумачењу материјалног права – члана 912. и 913. Закона о облигационим односима као релевантног за пресуђење ове правне ствари, по питању престанка уговора о осигурању по самом закону (у ситуацији када премија осигурања није плаћена ни у року од годину дана од доспелости) и стим у вези обавезе плаћања доспелих премија осигурања до момента престанка уговора о осигурању, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Осим тога, одлуке нижестепених судова које су достављене уз ревизије, а које се односе на исти вид тражене накнаде штете, не представљају доказ о неуједначеној судској пракси, с обзиром да нису достављени докази да су у наведеним предметима одбијени ванредни правни лекови - ревизија, изјављени против правноснажних судских одлука којима је одлучено на другачији начин у односу на одлуку у овој правној ствари.

Сагласно наведеном, Врховни касациони суд налази да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па је применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 02.12.2011. године, а вредност предмета спора је 89.923,90 динара.

Имајући у виду да се ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра на дан подношења тужбе, то је побијана другостепена одлука донета у спору мале вредности из члана 468.

став 1. ЗПП, у коме ревизија није дозвољена, услед чега је, применом члана 479. став 6. ЗПП, ревизија тужене недозвољена.

Из наведеног разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић